

Af *Johan Asmussen* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren give en redegørelse for, hvorledes undervisningsministeriet, respektive universitetet, mener at kunne forsvare, at man har ladet den universitetet tilhørende fredede ejendom Fredericiagade 18 forfalde i en sådan grad, som det ifølge oplysninger i Berlingske Tidende den 17. februar 1965 synes at være tilfældet?“

Johan Asmussen: Der er mange måder, hvorpå pengene kan sive ud af statskassen. Én af dem er ved misrøgt af statens faste ejendomme, ved at lade ejendomme forfalde uden at foretage forsvarlig vedligeholdelse igennem tiår.

For en uges tid siden kom der et eksempel af den slags frem i dagspressen, som refererede til en artikel i *Psykolognyt*, psykologernes blad, for den 15. februar 1965. Det drejede sig om en gammel og i øvrigt fredet ejendom i Fredericiagade 18 i København, på hjørnet af Bredgade, som ejes af Københavns universitet. Der blev fremsat meget voldsomme klager over ejendommens tilstand. Det blev oplyst, at huset synker, murene revner, døre og vinduer er så skæve, at man efter hver sommerferie har svært ved at få dem åbnet, frisen på ydermuren falder ned, man har måttet have politiafspærringer ved et par lejligheder, sundhedsstyrelsen, den kgl. bygningsinspektør og naturligvis også universitetets kurator har været indblandet. Det fremgår af oplysningerne, at den ene henviser til den anden og den anden til den tredje, og ejendommeligt nok stod der et sted — det var i *Helsingør Dagblad* — at universitetets kurator, Erik Koch, ikke var klar over, at der var noget galt. Det fremgår imidlertid af hele artiklen og af udtalelserne i de forskellige blade omkring de dage, at der må være noget alvorligt galt.

Jeg kan ganske kort referere til den pågældende artikel i psykologernes blad, hvoraf det fremgår, at afdelingsleder, dr. Martin Johansen har haft adskillige samtaler med arkitekt Esben Klint hos den kgl. bygningsinspektør og spurgt denne: „Hvornår bliver der gjort noget, Esben?“ „Når det hele ramler sammen, Martin.“

Det, det drejer sig om for mig, er ikke,

om de psykologistuderende har uforsvarlige forhold at arbejde under. Det er galt nok; naturligvis bør de have forsvarlige forhold ligesom alle andre. Det er heller ikke for mig relevant i denne forbindelse, at det er en fredet ejendom, det drejer sig om. Det, der er principielt afgørende er, at der her er et statsaktiv, en fast ejendom tilhørende staten, som man i årtier ikke sørger for at holde ved lige. Det må være det afgørende, at sådan vedligeholdelse ikke finder sted med det resultat, at der altså en skønne dag skal ofres i hundredtusindvis af kroner eller måske mere. Så vidt jeg har forstået — det mener jeg at have set et sted — er der allerede nu optræk til, at der kan blive tale om 1 mill. kr. Er det tilfældet, må det åbenbart være sådan, at det kan betale sig at bevare ejendommen; ellers måtte man naturligvis have revet den ned. Men når det er en ejendom, som det kan betale sig at bevare, må det også være statens pligt at gøre det.

Mit spørgsmål har jeg rettet til den højtærede undervisningsminister, men det er jo noget af et tilfælde, at det netop er undervisningsministeriet, der ejer den pågældende ejendom, og jeg er naturligvis helt klar over, at man i hvert fald ikke kan laste den højtærede undervisningsminister personlig. Hvem man egentlig kan laste, er jeg ikke i stand til at afgøre. Det eneste, der forekommer mig klart, er, at her er et eksempel — uden tvivl et blandt flere — på, at statens aktiver smuldrer bort, ansvaret siver væk mellem fingrene, og dermed siver også penge ud af statskassen.

Jeg har derfor bedt den højtærede undervisningsminister om at svare på spørgsmålet: hvordan mener man at kunne forsvare dette? Jeg vil dog lige tilføje, at der i virkeligheden fra min side heri ikke så meget ligger et spørgsmål som en appel til regeringen i almindelighed og til enhver, der under regeringen har et ansvar — og hvem har ikke det? — en appel om at bevare statens aktiver, at sørge for løbende vedligeholdelse, medens tid er, i stedet for at præsentere skatteyderne en kæmperegning, når der er gået alt for mange år.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): I anledning af det ærede medlems spørgsmål vedrørende ejendommen Frede-